

WIE WAT WAAR

Wie: Daniëlle van den Burg (45) ■ **Wat:** Schrijver ■ **Waar:** Wassenaar ■ **Waarom:** In 'Mijn hart van steen' schrijft Daniëlle van den Burg over hoe seksueel misbruik in haar leven ingreep.

Waarover gaat je boek 'Mijn hart van steen'?

„Van mijn zevende tot mijn twaalfde werd ik seksueel misbruikt door de zoon van vrienden van mijn ouders. Hij was acht jaar ouder dan ik. Ik praatte er met niemand over, vertrouwde het alleen toe aan mijn dagboek. Later dacht ik: dit is te belangrijk om het niet met anderen te delen.”

Hoe ben je ertoe gekomen het boek te schrijven?

„Er zijn veel sites over het onderwerp en er zijn al veel boeken over geschreven, vaak romans. Nergens kwam ik echter een eerlijk, rauw verhaal tegen. Dat heb ik geschreven, soms misschien shockerend, maar wel oprecht. Veel mensen herkennen eigen ervaringen erin en halen er steun uit.”

Hoe verliep het schrijfproces?

„In het begin schreef ik het alleen voor mezelf, voor de verwerking. Toen ik inzag dat het belangrijk was mijn verhaal te delen, veranderde ik dingen in de tekst, o.a. om privacyredenen. Dat was moeilijk. Vaak had ik het gevoel dat het net niet meer mijn verhaal was. Tijdens het uitgeefproces bij Boekscout viel het niet mee de tekst telkens opnieuw te lezen. Wat is het zwaar geweest, dacht ik. Uiteindelijk vind ik het mooi dat het boek er is. Ik ben er trots op!”

Wat betekent het voor je dat je je ervaringen hebt gepubliceerd?

„Veel, niet alleen voor mezelf. Ik hoop dat het ook een steun voor anderen is. En ik vind het belangrijk dat volwassenen alert worden op gedragsveranderingen bij een kind. Ik was een levendig meisje, maar naarmate het misbruik voortduurde werd ik stiller. Ik verloor vriendinnetjes, werd niet meer voor alle verjaarspartijtjes gevraagd. Een leerkracht zei: 'Daniëlle is stiller geworden. Als alle leerlingen zo rustig waren, zou dat een zegen zijn voor docenten.' Het is belangrijk in zo'n geval bewust te zijn dat er misschien iets aan de hand is. Hopelijk draagt mijn boek hieraan bij.”

Wat wil je de lezer meegeven?

„Het is ook een positief verhaal. Ik laat zien dat je eruit kunt komen door er open over te praten. Bijna de helft van alle meisjes maakt in haar jeugd een vorm van seksueel misbruik mee. Toch is het lastig erover te praten. Vaak voelen mensen die misbruik hebben meegemaakt zich schuldig. Ze denken: waarom ging ik er zo vaak naartoe, waarom heb ik het tegen niemand gezegd? Als je die schuldgedachte loslaat, ga je je beter voelen. Ik was zeven. Hoe kan ik er nou schuld aan hebben gehad?”

Wat voor reacties krijg je op je boek?

„Veel. Heel emotioneel ook. Vooral onder mijn naasten. Ze schrikken dat mij zoiets heftigs is overkomen. Daarbuiten vinden mensen het fijn te lezen dat ze niet de enige zijn. Ook mensen die niet zelf misbruikt zijn, hebben veel aan het boek, zeker als ze andere trauma's met zich meedragen.”

Wat adviseer je mensen die over ingrijpende ervaringen willen schrijven?

„Begin eerst voor jezelf te schrijven. Dat helpt je de gebeurtenissen te verwerken.”

Heb je al plannen voor een volgend boek?

„Een boek in romanvorm voor young adults over hetzelfde onderwerp.”

Welk boek heeft het meest indruk op je gemaakt?

„'Het verrotte leven van Floortje Bloem' van Yvonne Keuls. Ik kon me er in mijn jeugd goed in herkennen, het gevoel dat je alles kwijt bent.”

Wat is je favoriete muziek?

„Melissa Etheridge: rock, maar niet hard. Mooie teksten!”

Tekst: Maarten Baanders
Foto: Hielco Kuipers

Strijkkwartetten in volle glorie

Leiden ■ Drie dagen ondergedompeld worden in een zee van strijkkwartetten die ons meesleuren van hot naar her. Zo opwindend!

Susanne Lammers, programmeur klassieke muziek, had geen vuriger gezelschap naar de Stadsgehoorzaal kunnen lokken dan het Signum Quartett. Een viertal dat volmaakt op elkaar is ingespeeld, maar zich stuk voor stuk als haantjes gedraagt. Ze laten zich nooit opzijschuiven, superieur en virtuoos als ze zijn, op hun eigen instrument.

Het Signum Quartett is constant bezig met grenzen verleggen tot het uiterste, wat betreft dynamiek, accenten, ritmiek, stiltes voor de storm, emotie; hartveroverend, poëtisch van nature.

Het strijkkwartet, wat zijn oerwortels kent in Joseph Haydn, verbreedt zich in de loop der jaren naar alle kanten. En hoe fantastisch dat ondergrondse netwerk eruitziet toont het Signum Quartett met het programma 'Roots' in volle glorie.

Omdat de drie programma's afgelopen weekend gebaseerd zijn op de 'Vader der strijkkwartetten' speelt Signum drie maal twee kwartetten uit zijn opus 20, waarin

Muziek

Signum Quartett: Florian Donderer (viool), Annette Walther (viool), Xandi van Dijk (altviool) en Thomas Schmitz (cello). Gehoord: 19 en 20/11, Aalmarktzaal, Leiden.

zoals vanouds drie keer de fuga furore maakt, de sonatevorm fantasierijk is uitgewerkt. De vier die vrijdag en zaterdag worden uitgevoerd, krijgen in toenemende mate een werkzame boost. Nooit hoorde ik zó betrokken, zo alles eruit strijkend wat erin zit, in zinderend tot het gaatje gaan, ja, er bijna in floepend.

Die power werd volgens mij enorm getriggerd door de strijkkwartetten tussen de aartsvader ingepland. Zoals 'Lost Prayers' (1959) van Erki-Sven Tüür, én 'Heartbreaker' van Led Zeppelin, waarin Signum zich omtoverde in een hardrockband, swingend in vier steeds zich herhalende opwaartse tonen, verschuivende ritmes, in racewagens voorbij scheurend, gemixt met een toetsje Bach

en flarden Gershwin. Tüürs verloren gebeden manifesteren zich als bliksemschichten, glassnijdende harmonieën waar de tragiek vanaf druïpt, keiharde pizzicati.

Stuwend naar wanhopig lawaaierige conversaties in heftig wisselende ritmes, kosmisch verlangend, of vilein aards steekspel tot al deze smeekbedes verloren gaan in de ether.

Beethovens 'Grosze Fuge' barst welhaast uit zijn voegen. Vier virtuozen die op het scherp van de snede musiceren in spannend spel en tegenspel, in rauw robuuste lijnen tegen het meest fragiele spinrag, knallende voorstellen, ontplofende inzetten, doodstille generale pauzes. Beethoven groots en meeslepend!

De 'Quarttweets' van elk 140 noten, geschreven door studenten van de Haagse compositieklas, raken de grenzen van het niets, sferisch, buitenaards. In Erwin Schulhoffs 'Fünf Stücke für Streichquartett' (1923) geeft het Signum Quartett Schullhoff de ruimte om door het lint te gaan, razend te dansen op de toppen van zijn leven, voordat hij zal omkomen in een concentratiekamp.

Ongehoord Signum!

Lidy van der Spek

In winterslaap gezongen

Noordwijk ■ Het is de tijd van het jaar. De moeheid slaat toe en behoefte aan slaap neemt toe. In de Oude Jeroenskerk in Noordwijk werden bezoekers afgelopen weekend met betoverende zang in winterslaap gezongen.

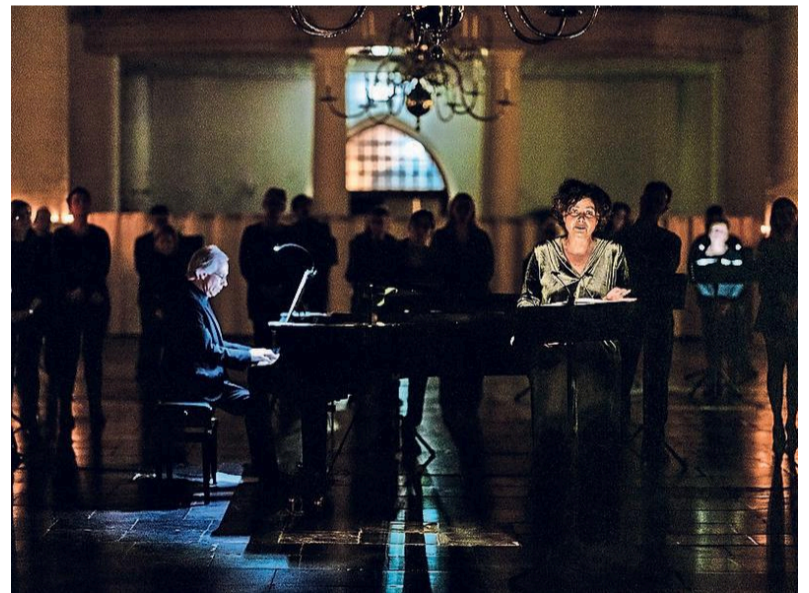
Herma van Piekeren en Rens Tienstra van de stichting Kunstklank hebben een originele invulling bedacht voor hun najaarsproductie: slaaplieden. Saai en sloom, zou je misschien in eerste instantie denken. 'Slaap kindje slaap' willen we nog voor kleine kinderen zingen, maar daarmee houdt het wel zo'n beetje op.

Nee dus, de creatieve breinen van Kunstklank hebben slaaplieden uit allerlei culturen verzameld en daar een afwisselend muzikaal programma van samengesteld. En bij deze Noordwijkse stichting reikt zo'n programma immer verder dan louter een concert. Er is altijd meer te beleven.

De Oude Jeroenskerk is verduisterd. Het speciaal samengestelde projectkoor staat verspreid in de kerk opgesteld. De veertig bezoekers, die per keer aanwezig mogen zijn, zitten in een aangrenzende ruimte. Het is op zich jammer dat ze hierdoor geen zicht hebben op het koor. Ook zangeres Maaïke Widdershoven blijft bij de eerste liederen buiten beeld.

Het publiek houdt de ogen gericht op videobeelden, die continu worden afgespeeld. Ze zijn door kunstenaars Marieke van der Lippe gemaakt en laten de Noordzee zien in allerlei kleurschakeringen. Zeker mooi, maar bij een live uitvoering van muziek wil je toch vooral de uitvoerende musici zien.

Gelukkig gebeurt dat ook. Zo verschijnt zangeres Mirre Valkenburg ten tonele met aan haar zijde gitarist Alvaro Rovira Ruiz. Dit duo neemt het publiek bij de hand

Maaïke Widdershoven met het koor achter zich.

FOTO MONICA STUURUP

Muziek

Kunstklank: 'Voor de slaap' door o.a. Maaïke Widdershoven en Mirre Valkenburg. Concept: Herma van Piekeren en Rens Tienstra. Gehoord: 19/11, Oude Jeroenskerk, Noordwijk.

voor een wereldreis. Frans, Spaans, Portugees. Het maakt niet uit welke taal wordt gezegd. Elke reis eindigt in dromenland.

Hier tegenover staan enkele pareltjes uit de Nederlandse kleinkunst. Zo dichte Willem Wilmlink: 'Het schaap heeft slaap, de koe is moe, het varken doet z'n oogjes toe'. Op muziek gezet door componist Harry Bannink wordt dit toch ook weer een slaapverwekkend sieraad.

Normaal gesproken zou het geen

compliment zijn als een concert wordt bestempeld als slaapverwekkend, maar in dit specifieke geval is het dat wel. Een gaap hoeft niet onderdrukt te worden als dat de uitwerking van de muziek is.

Het programma zit doordacht in elkaar. Elk muziekstuk wordt knap aan het volgende verbonden. Dat kan met een gesproken tekst ('Gute Nacht Freunde, es wird Zeit für mich zu geh'n'), maar de kralen worden vooral muzikaal aan elkaar geregen.

Een compliment ook voor het projectkoor, dat zich in die verduisterde kerk maar moet zien te redden. De dirigent gebruikt een rood lampje om toch maar zichtbaar te kunnen slaan. Gek genoeg eindigt dit winterse concert met 'Summertime' van George Gershwin, gezongen door Maaïke Widdershoven. Nooit geweten dat dit ook een slaapliedje is.

Theo de With